

Sygn. akt I C 499/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący ***SSR Jędrzej Barczewski***

Protokolant ***Sara Mertuszka***

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2015 roku w Lwówku Śląskim

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko B. P.

o zapłatę

I/ zasądza od pozwanej B. P. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 5 788,47 (pięć tysięcy siedemset osiemdziesiąt osiem 47/100) złotych z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, liczonymi od dnia 25 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;

II/ zasądza od pozwanej B. P. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 1 883,57 (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt trzy 57/100) złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;

III/ w pozostałej części powództwo oddala;

IV/ zasądza od pozwanej B. P. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 1 517,00 (jeden tysiąc pięćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 200,00 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V/ wyrokowi w pkt. I i II nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 499/15

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą we W., wystąpił w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przeciwko B. P. o zapłatę kwoty 7 672,04 zł, wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, liczonymi od dnia 25 listopada 2014 r. do dnia zapłaty. Powód zażądał również zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1 200,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na podstawie umowy cesji z dnia 19 grudnia 2007 r. przejął od pierwotnego wierzyciela – (...) S.A. prawo do wierzytelności wobec pozwanej, z tytułu nie wywiązania przez nią wobec pierwotnego wierzyciela, z zobowiązania wynikającego z zawartej umowy pożyczki, z dnia 7 kwietnia 2000 r., o numerze (...). W związku z naruszeniem przez pozwaną postanowień umownych, pierwotny wierzyciel zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z wyżej wskazanej umowy.

Następnie wskazał, że 11 października 2011 r. strony zawarły umowę ugody, w której pozwana uznała zarówno co do zasady, jak również co do wysokości, wierzytelność przysługującą poprzednio wierzycielowi pierwotnemu, w wysokości 6 138,47 zł, zobowiązując się jednocześnie do jej spłaty. Podniósł, że pozwana dokonała na rzecz powoda wpłat w łącznej wysokości 350,00 zł, a na dzień złożenia pozwu zadłużenie pozwanej wynosiło 7 672,04 zł, na które składała się należność główna w wysokości 5 788,47 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w łącznej wysokości – 1 883,57 zł.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 9 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, sygn. akt VI Nc-e 1718344/14, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu właściwości ogólnej dla pozwanej.

Pozwana B. P. nie stawiała się na rozprawie, jak również nie złożyła żadnych wyjaśnień na piśmie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową z dnia 19 grudnia 2007 r. (...) S.A. z siedzibą w L. zbył wierzytelność z tytułu, zawartej z B. P., umowy pożyczki z dnia 7 kwietnia 2000 r., o numerze (...), na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W.. Na dzień zawarcia umowy cesji, wierzytelność (...) S.A. w stosunku do B. P., z tytułu zawartej, w dniu 7 kwietnia 2000 r., umowy pożyczki nr (...) wynosiła łączną kwotę – 5 194,42 zł, na którą składała się kwota kapitału w wysokości – 1 962,91 zł, odsetki w wysokości – 1 766,21 zł oraz koszty w wysokości 1 465,30 zł.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności, k. 15-16v oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, k. 17;

W dniu 25 października 2011r. została zawarta pomiędzy (...) S.A. z siedzibą we W. a B. P. umowa ugody, nr (...). Zgodnie jej treścią, B. P. uznała dług z tytułu umowy nr (...) i zobowiązała się do spłaty zadłużenia, które na dzień 11 października 2011 r. wynosiło 6 138,47 zł. Strony uzgodniły, że spłata powyższej kwoty nastąpi w 122 miesięcznych ratach po 50,00 zł, płatnych od dnia 10 listopada 2011 r., do dnia 20 grudnia 2021 r., zaś ostatnia, 123 rata miała być płatna w kwocie 38,47 zł do dnia 20 stycznia 2022 r. Zgodnie z brzmieniem § 3 umowy ugody, niespłacenie przez B. P. którejkolwiek z rat w terminie uprawniało (...) S.A. do wypowiedzenia ugody i żądania całej pozostałej kwoty do zapłaty. Ponadto wypowiedzenie ugody upoważniało (...) S.A. do naliczania odsetek za opóźnienie od pozostałej do spłaty kwoty zadłużenia. Ponadto wierzyciel ten był uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, obowiązującej w dacie powstania opóźnienia.

dowód: ugoda, k. 18-21;

Pismem z dnia 4 listopada 2014 r. (...) S.A. z siedzibą we W. poinformował B. P., że jej zadłużenie wynikające z zawartej umowy ugody z dnia 11 października 2011r., na dzień sporządzenia przedmiotowego pisma wynosiło 7 632,07 zł. (...) S.A., w piśmie tym, wezwał jednocześnie pozwaną do dobrowolnej spłaty powyższego zadłużenia w terminie do dnia 19 listopada 2014 r.

dowód: informacja wraz z wezwaniem, k. 22;

Sąd zważył co następuje:

Okolicznością nie budzącą żadnych wątpliwości w niniejszej sprawie był fakt zawarcia pomiędzy pozwaną a pierwotnym wierzycielem – (...) S.A. z siedzibą w L., w dniu 7 kwietnia 2000 r., umowy pożyczki, nr (...).

Powód oparł swoje roszczenie na podstawie zawartej w dniu 19 grudnia 2007 r. umowy sprzedaży wierzytelności (art. 509 § 1 i § 2 k.c., art. 510 § 1 k.c.), dzięki czemu stał się wierzycielem pozwanej co do należności pieniężnych, wynikających z wyżej wskazanej umowy bankowej. W następstwie wystąpienia powyższych okoliczności, powód dochodził pozwem ostatecznie kwoty wynikającej, z zawartej bezpośrednio pomiędzy stronami, umowy ugody z dnia 11 października 2011 r.

Zgodnie z art. 354 § 1 k.c., dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią, a więc, w niniejszej sprawie zgodnie z treścią postanowień umownych, które są źródłem istniejących praw i obowiązków stron umowy. Kwestią bezsporną pozostaje okoliczność, iż pozwana nie wywiązała się, z zawartej z pierwotnym wierzycielem ((...) S.A.), umowy pożyczki, ponadto jak wynika, z zawartej z powodem treści ugody, pozwana uznała roszczenie zarówno co do samej zasady, jak również co do jego wysokości. Uznanie takie może być potraktowane jako uznanie przez pozwaną długu będącego podstawą do uwzględnienia przez sąd twierdzeń powoda zawartych w pozwie. Stosownie bowiem do art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Ponadto nawet w przypadku niewypowiedzenia się przez pozwaną co do niektórych twierdzeń powoda o faktach, zawartych w pozwie, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.).

Nadto wskazać należy, że w przypadku nie podjęcia obrony przez pozwaną stosownie do art. 339 § 2 k.p.c., w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, Sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą, bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego, albowiem negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r., sygn. akt III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Żądanie powoda w zakresie samego kapitału 7 672,04 zł, w ocenie Sądu zasługiwało zatem na uwzględnienie. Okolicznością budzącą wątpliwości pozostała natomiast kwestia naliczenia przez powoda odsetek umownych od wyżej wskazanej kwoty, w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, liczonych od dnia 25 listopada 2014 r. (data wniesienia pozwu).

Zgodnie z art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 k.c.). Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne (art. 359 § 2² k.c.).

Z twierdzeń powoda wynika, że na żadaną pozwem kwotę 7 672,04 zł składała się należność główna w wysokości 5 788,47 zł oraz odsetki w łącznej wysokości 1 883,57 zł.

W tym miejscu należałoby przytoczyć przepis art. 482 §1 k.c., stanowiący, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Omawiany przepis wprowadza istotne ograniczenie związane ze sposobem obliczania odsetek w postaci zakazu umawiania się z góry o zapłatę odsetek od zaległych odsetek (procent składany) – tzw. zakaz anatocyzmu. R. legis wprowadzenia tego zakazu uzasadnione jest ochroną dłużnika przed nadmiernym obciążeniem z tytułu odsetek. Wskazuje się bowiem, że umawianie się z góry o zapłatę odsetek od zaległych odsetek prowadziłoby do obliczania procentu składanego, co nawet przy niskiej stopie procentowej mogłoby powodować duże obciążenie dla dłużnika (zob. A. Ohanowicz, *Zobowiązania...*, s. 73; T. Wiśniewski (w:) *Komentarz...*, s. 542; T. Dybowski, A. Pyrzyńska (w:) *System...*, s. 260; A. Rembieliński (w:) *Kodeks...*, s. 477; M. Piekarski (w:) *Kodeks...*, s. 1183).

W praktyce polegać to może na tym, że strona doliczy do należności głównej odsetki narosłe na dzień poprzedzający wniesienie pozwu i wskaże tak powstałą kwotę jako wartość przedmiotu sporu. Na równi z wytoczeniem powództwa traktuje się rozszerzenie żądania pozwu w toku sprawy. Odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o te odsetki (art. 482 § 1 k.c.).

Powyższy przepis daje zatem uprawnienie do naliczania odsetek poprzez doliczenie do należności głównej odsetek narosłych na dzień poprzedzający wniesienie pozwu i od takiej łącznej kwoty żądać odsetek. Niemniej jednak art. 482

§ 1 k.c. uprawnia do żądania odsetek ustawowych, a nie ustalonych umownie od kapitału. W świetle niniejszej sprawy istnieje więc uprawnienie powoda do naliczania odsetek umownych jedynie od kwoty będącej należnością główną – 5 788,47 zł, brak jest natomiast podstaw prawnych do naliczania odsetek umownych od kwoty odsetek, za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, naliczonych na dzień wniesienia pozwu – 1 883,57 zł. Od tej bowiem kwoty, zgodnie z art. 359 § 2 k.c. należą się jedynie odsetki ustawowe, naliczane od dnia wniesienia pozwu. W pozostałym zakresie twierdzenia powoda mogły być przyjęte za prawdziwe (art. 339 § 2 k.p.c.).

Dlatego też orzeczono jak w punktach I, II i III uzasadnianego wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, w punkcie IV niniejszego wyroku, zapadło na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. stanowiącego, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi, na jego żądanie, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W przedmiotowej sprawie na koszty to złożyła się opłata sądowa od pozwu w łącznej kwocie 300,00 zł (art. 28 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – t.j. Dz.U. z 2014 r. Poz. 1025 z późn. zm.), wynagrodzenie radcy prawnego (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu –t.j. Dz.U. z 2013 r. Poz. 490 z późn. zm.) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Orzeczenie w zakresie punktu V uzasadnianego rozstrzygnięcia znajduje swoje oparcie w treści art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.